Amsterdam, 3 juni 2021.

Geachte Voorzitter,
Geachte Leden van de Provinciale Staten,

Het staat buiten kijf dat het van groot belang is om de klimaatcrisis te bestrijden en dat wij daarvoor op zoek moeten gaan naar schone energie. Het kan volgens mij echter niet zo zijn dat er risico's genomen worden als het gaat om de volksgezondheid. Te allen tijde dient het voorzorgsprincipe toegepast te worden.

Ik ben geen voetbal fan maar wel van enkele uitspraken van Johan Cruijff:

" Je gaat het pas zien als je het door hebt."
" Vaak moet iets gebeuren, voordat iets gebeurt."

Met het voortschrijdende inzicht van vele gezondheids- en hinderklachten elders in het land waar windturbines reeds geplaatst zijn. Waar duidelijk sprake is van impact op gezondheid van omwonenden, welzijn en natuur, zou het logisch zijn om pas op te plaats te maken. In plaats daarvan hebben de coalitie partijen in Amsterdam voorgestemd om met het proces door te gaan. Ondanks alles wat nu bekend is, van financiële belangen tot gezondheids- en natuurschade en onze schreeuw om hulp, dendert de trein gewoon door. Ik vraag mij echt af of politici echt voor zouden stemmen, als deze windturbines voor hun deur zouden komen. Zouden zij het ook acceptabel vinden dat hun kinderen en geliefden risico's lopen als het gaat om hun gezondheid en welzijn?

Het argument dat auto's, snelwegen, vliegtuigen etc. meer lawaai dan de turbines maken, wordt door de wethouder en haar medestanders telkens aangehaald. Daar kunnen wij met de kennis van nu en het gebrek aan alternatieven, op dit moment er niets aan veranderen. Aan het onnodig plaatsen van deze turbines binnen de gemeentegrenzen, daar kunnen wij wel wat aan doen. Er zijn alternatieven. Daarbij is het nu plaatsen om de doelstelling van 2030 te halen niet nodig. Voorstanders voor windturbines op land zijn het hier niet mee eens. Wat ze gemakshalve vergeten is ook 2020 mee te nemen in het bepalen van het aantal benodigde MW. Het gaat dan om de turbines die nog niet geplaatst zijn, maar waarbij vergunningen en subsidies al zijn toegekend.

Slechts twee (2!) windturbines op zee zijn voldoende om de extra 25MW op te wekken die de wethouder zegt nodig te hebben. Een rendabeler en goedkoper alternatief. Hierdoor volstaat dat er in Amsterdam, met uitzondering van het Havengebied, nergens turbines geplaatst hoeven te worden. Uiteraard mits de wethouder niet meer datacenters naar de stad wil halen. RES 2.0 is het moment om te kijken waar de meeste effectieve plekken zijn om eventueel windturbines te plaatsen en eventuele zoekgebieden aan te wijzen. Pas op de plaats zou nu de reële en weloverwogen stap moeten zijn volgens mij.

Over z'n 10 jaar gaan ook mijn kleinkinderen voor het eerste stemmen. Wat ze nu bewust meemaken zijn bezorgde ouders en grootouders die weinig vertrouwen hebben in de politiek.

Wij, de burgers, vragen niet om onredelijke zaken. Het zou van betrokkenheid en bestuurlijke integriteit getuigen, eerst de gevolgen te onderzoeken (risicoanalyse, impact analyse, kosten en baten analyse) en dan pas de zoekgebieden aan te wijzen. Wat nu gebeurt is dat de coalitie toestaat dat de wethouder beetje bij beetje verder gaat met haar plannen om hoe dan ook deze turbines binnen de grenzen van Amsterdam te plaatsen. Dit doen onderhandelaars ook; die passen de zogenaamde "salamitactiek" toe. Door dit gedrag en procesaanpak te accepteren is de coalitie medeverantwoordelijk voor de huidige en toekomstige situatie in Amsterdam.

Het college heeft besloten om een reflectiefase in te lassen (HIA: Health Impact Assessment) om tot een Amsterdams afwegingskader te komen. Pas als duidelijk is dat er geen **onaanvaardbare risico's** voor de volksgezondheid zijn, kan besloten worden om de industriële windturbines te plaatsen in de zoekgebieden. Maar duidelijkheid over dit proces is er geenszins:

- Wat is de definitie van onaanvaardbare risico's?
- Wanneer is er sprake van onaanvaardbaarheid? De huidige marge vindt de wethouder al acceptabel (8 à 9% ernstige hinder binnenshuis, oftewel met ernstige zieken als gevolg).
- Hoe wordt het gewaarborgd dat de HIA met de benodigde zorgvuldigheid wordt uitgevoerd? Volgens de GL-raadslid, de heer Groen, kunnen niet de brandbriefschrijvers/artsen daar aan deel nemen, want, zo zegt hij, het zou betuigen van eigenbelangpraktijk. Als het niet zo ernstig was en eigenlijk niet zo triest, zou ik er om kunnen lachen. Tot nu toe komen bijna alle voorstanders uit de windlobby waar de wethouder haar medestanders vindt.
- Wordt de duurzame inzetbaarheid van de bewoners meegenomen in de HIA? Bedrijven doen er alles aan om de medewerkers gezond te houden. Het aantal zieken gaat toenemen, met alle gevolgen van dien.

Ik heb dan ook ernstige twijfels over of het HIA-proces met zorgvuldigheid zal worden doorlopen. Zoals het huidige proces tot nu toe is verlopen geeft mij weinig vertrouwen dat de gemeente Amsterdam serieus naar de gezondheidsrisico's van haar inwoners gaat kijken. Een voorbeeld hiervan is, om maar te beginnen, dat de wethouder, mevrouw Van Doorninck, de reactie van de RIVM op de brandbrief (100 artsen) op 12 april heeft

ontvangen en gewacht heeft om deze kenbaar te maken tot vlak voor de Raadscommissievergadering van 20 mei. Hierdoor heeft ze kunnen voorkomen dat een degelijke discussie op gang kon komen.

Daarnaast hoe het proces tot nu toe is verlopen is verre van democratisch. Ik kan het verder hebben over de belangenclubs en vertegenwoordigers uit de industrie en hun betrokkenheid bij burgercoöperaties etc., maar dit heeft u ongetwijfeld in de Telegraaf van afgelopen weken zelf kunnen lezen. Of over het draagvlak dat er niet is bij de omwonden van de zoekgebieden. Onze gezondheid zetten wij niet in de verkoop.

Kortom, plaatsen van industriële windturbines dichtbij woningen en in de natuurgebieden is geen goed idee.

Ik wens u veel wijsheid toe. Ik hoop vanuit het diepste van mijn hart dat waarheid, betrokkenheid en liefde voor de mens en natuur prevaleren boven irrationele ambitie.

En om te eindigen met een uitspraak van Johan Cruijff: " Winnen doe je tenslotte samen."

Dank voor uw aandacht.

Met vriendelijke groet,
Ira Sophi